

Brian Ruckley

**NAȘTEREA
IERNII**

LUMEA FĂRĂ ZEI
CARTEA ÎNTÂI

editura rao

CAPITOLUL 1

Nașterea iernii

Al Treilea Ev: Anul 1102

Există rituri și ritualuri atât de adânc încastrate în esența unei rase, încât rădăcinile lor au fost de mult uitate. În teritoriile nordice, unde ciclul înfrorător al anotimpurilor stăpânește viața tuturor cu un pumn înghețat, Huaninii au marcat sosirea iernii încă înainte de a exista mijloacele de a înregistra asta în scris. De-a lungul nenumăratelor secole, ceremoniile s-au schimbat, reinventându-se în funcție de temperamentul popoarelor care le practicau, iar firul care le lega de cele ale predecesorilor a fost dat uitării. Dar tema ancestrală trăiește în ele.

Înainte de a deveni regate, triburile crude ale Tan Dihrin practicau rituri sângeroase, ca să câștige protecția zeilor împotriva gheții și furtunii. Când au apărut regatele în Dun Aygl, au păstrat vechile obiceiuri în castelele lor din nord, deși uitaseră ce reprezintă acestea și niciun zeu nu mai era martor la ritualurile lor. Regatul s-a prăbușit, ca toate cele clădite de muritori, dar, cu tot haosul care a urmat nașterii turbulente a neamurilor Blood, anotimpurile s-au schimbat ca de obicei și oamenii din nord și-au amintit că schimbarea trebuie să fie marcată.

Astfel, pentru neamurile Blood Kilkry și Lanis, precum și pentru neamurile Blood de la Drumul Negru din nordul îndepărtat există o noapte spre sfârșitul anului când, mai mult ca oricând, e marcată trecerea timpului. În acea noapte, lumea trece spre frig și întuneric până la trezirea din primăvara următoare. E o noapte de doliu, dar și o sărbătoare, căci în adormirea lumii, care este iarna, se află promisiunea revenirii la lumină și viață.

Din Șederea lui Hallantyr

Un corn sună limpede și ascuțit în văzduhul albastru de toamnă. Lătratul câinilor se încolăcea în jurul acestuia ca iedera pe un copac. Orisian nan Lannis-Haig întoarse capul încolo și încoace, încercând să stabilească sursa chemării. Vărul său, Naradin, îi stătea înaintea.

— Într-acolo, spuse Naradin, răsucindu-se în șa și arătând spre est. Au găsit ei ceva.

— E ceva distanță până acolo, spuse Orisian.

Calul lui Naradin fremăta sub el, pășind în lateral și întinzând gâtul. Știa ce înseamnă sunetul acela. Era învățat cu vânatoarea, și cornul la așa ceva se folosea. Naradin trânti sulița pentru mistreți, din cauza frustrării.

— Unde sunt blestemații de câini după care trebuie să ne ținem? întrebă el. Fiarele astea inutile nu ne-au condus nicăieri.

— Au luat ei vreo urmă de ne-au adus aici, spuse Rothe placid.

Doar cel mai vîrstnic dintre cei doi scutieri ai lui Orisian ținuse pasul cu el și cu vărul său pe ultima milă și ceva.

Pădurea Anlane era deschisă în aceste părți — un bun domeniu de vânatoare —, însă tot împrăștia o ceată odată ce începea goana.

De-ar fi rămas laolaltă câinii, ar fi fost altceva, reflectă Orisian. Dar s-au împrăștiat. Fusese un ghinion că el și Naradin nu urmașeră câinii potriveți. Orisian nu părea să regrete prea mult. Totuși, știa că vărul lui simte altceva. Cu patru zile în urmă, Naradin devenise tată și tradiția spunea că trebuie să pună pe masa primei sărbători de Naștere a iernii a copilului său carne de animal ucis cu propria mână. Pentru un fermier sau un păstor, asta ar fi însemnat sacrificarea unuia din gospodăria lui. Naradin, moștenitorul contei de Lannis-Haig Blood, era chemat să facă ceva mai mult.

— Păi, hai să răspundem chemării, spuse Naradin, strângând hăturile calului. S-ar putea să păstreze prada pentru mine, dacă ajungem acolo repede.

Orisian întoarse calul, luptându-se cu sulița uriașă care-i fusese dată pentru vânatoare.

Sulița pentru misteți a unui Lannis era o armă pentru oameni mari și, deși el făcuse 16 ani, încă nu avea destulă putere s-o mănuiască la fel de abil ca Rothe sau ca vărul lui.

— Un moment, spuse Rothe.

Naradin privi aproape cu iritare către mai vîrstnicul războinic.

— Nu trebuie să zăbovim, insistă el.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, Domnia Voastră, zise scutierul.

Moștenitorul Blood nu părea dispus să-l asculte, dar, înainte de a putea răspunde, dinspre sud veni un schelălăit distinct de câine. Era un sunet de reperare, nu unul care să sugereze că ar fi prins vreo urmă.

— E mai aproape decât ceilalți, observă Orisian.

Naradin se uită la el o clipă, luptându-se să-și controleze calul. Apoi înclină capul scurt și dădu pînteni animalului. Orisian și Rothe se luară după el.

Gazonul sărea sub ei. Covorul de frunze tremura. Păsări zburară din copaci: ciori croncănind răgușit spre cer. Orisian avea încredere în calul său că va găsi drumul prin labirintul de copaci. Era un vânător adevărat, instruit în grajdurile unchiului său, contele, și știa despre asta mai multe decât știa el. Printre trosniturile produse de înaintarea lor puteau auzi copoii, dar de-acum nu doar unul, ci mai mulți.

Găsiră câinii într-un desiș de aluni și stejari. Animalele se adunaseră în tufișuri unde vegetația crescuse deasă, înghesuindu-se și mușcând cu un entuziasm febril. Înconjuraseră locul, adulmecând uneori spre tufișuri, fără a se aventura prea aproape. Naradin dădu un chiot de bucurie.

— Au găsit ceva, asta e sigur, strigă el.

— Sunați din corn, îi ceru Rothe. Avem nevoie de mai mulți lăncieri.

— Au răspuns celuilalt apel. Dacă așteptăm, am putea pierde ce e aici.

Rothe se scărpină în barba întunecată și-i aruncă o privire lui Orisian, care, la rîndul lui, simți un fior de neliniște.

Entuziasmul îi putea umbri uneori judecata lui Naradin. Nu existau mistreți mici și blânzi la Anlane.

– Tu aține-te aici, spuse Naradin. Dă-mi două minute să cerce-tez împrejurimile și apoi asmute câinii. Dacă iese ceva, nu-l ucide. E al meu azi!

Își îndemnă calul înainte, fără să aștepte răspuns.

Mistrețul trecu printre câini ca un șoim printr-un stol de porumbei. Îi împrăștie, unii sărind și răsucindu-se în calea lui, alții dându-se brusc într-o parte. Fiara era imensă, cu partea anterioară formată din plăci uriașe de mușchi, cu colți îngălbeniți de lungimea mâinii unui om. Se repezi la unul dintre copoi, în timp ce alții îl mușcrau de coapse.

Naradin își înghionti calul.

– Al meu e! strigă el.

Vârful sulitei pivotă spre mistrețul care se scuturase de câini și venea spre el. Era o bătrână înțeleaptă fiară a pădurii și se răsuci în ultimul minut, îndreptându-se spre burta calului. Lama sulitei îi străpunse umărul, alunecând până la os. Calul lui Naradin sări peste capul mistrețului.

Aproape încheiase saltul. Un colț îi zgârie însă piciorul și-l făcu să se clatine pe pământul moale. Se ținu pe picioare, dar îl zgâlțâi pe Naradin. El își pierdu scara stângă și fu azvârlit pe grumazul calului. Se agăță de hățuri, puternica lui armă fiind singura care-l împiedica să cadă. Cu toată greutatea sa, răsuci capul calului, și acesta începu să se clatine într-o parte. Ajunse la pământ într-o clipă. Mistrețul se apropie din nou. Câinii veniră și ei, furioși și însetați de sânge, dar prea târziu.

Orisian și Rothe se năpustiră într-un suflăt. Fu imposibil de spus care din sulitele lor lovi prima, a lui Orisian, în șoldul fiarei, sau a lui Rothe, între spete. Impactul fu neplăcut pentru sulita neexperimentată a lui Orisian. Rothe era mai bine pregătit. După ce respiră de câteva ori, își trase lancea, cu grimase de efort, și se trezi că rămase cu mânerul în mână.

Naradin alunecă din șa. Trase un cuțit lung de la cingătoare.

– Repede, zise Rothe printre dinți.

Moștenitorul Blood nu ezită. Mistrețul se întinse spre el. Fălci mari, aproape disperate, erau aproape să-i prindă brațul când își duse cuțitul spre pieptul lui. Căută și găsi inima.

Mai apoi, cum ședea pe pământ lângă hoitul imens, cu copoii sărind în jurul lor, Naradin râse. Orisian putea vedea bucuria din ochii vărul său și asta îl făcu și pe el să râdă.

– Asta-i de ținut minte, spuse Naradin. Ia uite ce colți are! E un senior vechi. Un rege al pădurii.

– Pentru o clipă, am crezut că am dat de bucluc, spuse Orisian.

– Aș fi dat eu, dacă n-ați fi fost aici voi doi.

Naradin bău din ploscă puțină apă, apoi își vărsă un strop și pe mâini, ca să se spele de sângele mistrețului. Îi întinse plosca și lui Orisian. Apa era rece și proaspătă, luată de la un izvor din pădure cu doar o oră sau două în urmă. Avea în ea toată limpezimea rece a zilei de toamnă.

– Norocul a fost cu noi toți astăzi, spuse Rothe.

Orisian își știa destul de bine scutierul – erau împreună de șase ani – ca să audă și cuvintele pe care Rothe nu le rostea. Știa că războinicul n-o să-i spună moștenitorului Blood că el credea că nu te lei după un mistreț bătrân cu doar câțiva câini și numai trei sulite.

– Ar trebui să-i chemăm și pe ceilalți, spuse Orisian. Vor vrea să vadă asta.

– Într-o clipă, într-o clipă, zise Naradin ridicându-se în picioare. Câinii se gudurară pe lângă el. Ajunse în dreptul mistrețului și îngenunchă. Îi puse, aproape cu respect, o mână pe șold. Atunci ceva îi atrase privirea.

– Ia uite aici! Mai e o rană. N-a făcut-o niciunul dintre noi, nu?

Rothe și Orisian îngenuncheară lângă el. Era o plagă înțepată în partea din spate a umărului mistrețului.

Sângele se prinsese pe firele de păr rigide din jur. Rothe dădu câteva deoparte cu degetele.

– E veche de o zi sau două, aș spune.

— Mi se părea mie că e ciudat să stea și să lupte în felul ăsta, medită Naradin.

Orisian se aplecă mai aproape. Putea vedea ceva înfipt acolo, în carne. Vârî un cuțit în rană și răsuci, simțind rezistența a ceva mai dur decât mușchii. O altă răsucire de cuțit aduse aproape de suprafață ceva pe care el îl putu trage afară și îl puse în palmă: un vârf de săgeată, plat și elegant.

— Era înfipt adânc, spuse el.

— Pot să văd? întrebă Rothe și, când Orisian aprobă din cap, luă bucășica de metal și o ridică, încruntându-se în timp ce o răsucea pe toate părțile. Liniile de pe dosul mâinii scutierului erau un prim indiciu al vârstei lui înaintate, dar el ținea capul de săgeată cu precizie, delicat.

Naradin arăta ușor dezamăgit.

— Nu e chiar același lucru, dacă știi că deja avea asta în el, zise el. Rothe i-o dădu înapoi lui Orisian.

— Asta, spuse el, e făcută de Kyrinin. E o săgeată de om al pădurii.

— Oamenii pădurii!? exclamă Naradin. La vânătoare aici?

Rothe aprobă numai din cap. Privi în jur copacii tăcuți, încă lăstari. Starea lui de spirit se schimbă. Se ridică în picioare.

— Bufnițele Albe au tot creat probleme în ultimul an, nu? îl întrebă Orisian pe vârul lui.

— Da, dar suntem la nicio zi de mers de Anduran. N-ar îndrăzni să vină atât de aproape.

Examină el însuși vârful de săgeată.

— Are dreptate, totuși. E de Bufniță Albă.

Orisian n-avea nicio îndoială în această privință. Rothe se luptase cu Kyrininii în Anlane suficient de des pentru a le cunoaște armele.

Se uită la scutierul lui. Uriașul era cuprins de o tensiune nefirească.

— Cred că e timpul pentru corn, spuse Rothe, fără a-și lua ochii de la pădure.

— N-ar trebui să stăm aici mai mult decât trebuie.

Naradin nu ezită. Puse cornul la buze și trimise un apel lung, o chemare joasă, invitându-i pe vânători la pradă.

În dimineața următoare, Orisian privea fix dintre crenelurile castelului Anduran norii cenușii care se adunau în jurul Car Criagar, în nord-vest. Creasta marelui munte se contura dincolo de valea râului Glas. Deși nu erau decât dealuri până la vastele ținuturi înalte, acestea rămăneau invizibile dincolo de ele. Erau rămășițe ale unor orașe antice până acolo, de mult abandonate de uitații lor locuitori.

Acum nimeni nu mai trăia printre stânci și nori.

Era aici, la castelul unchiului său, de două săptămâni, iar vremea se schimbase vizibil chiar și în acest scurt timp. Cerul devenise mai greu. Pământul, câmpurile și pădurile se întunecaseră sub acesta. Pământul și cerul știau ce avea să vină și se pregăteau pentru asta, împărțîșind sentimente blânde de toamnă.

În câteva săptămâni va ninge, chiar și aici sus. Sărbătoarea de Nașterea iernii era aproape. Nu era momentul de cel mai bun augur pentru o naștere, dar asta nu diminuase sărbătoarea venirii pe lume a primului nepot al contelui. Durase zile, culminând cu vânătoarea la care Naradin își găsisse mistrețul. Acum, că totul se încheiase, un aer de epuizare mulțumită se lăsase peste castel și peste orașul din vecinătate. Era o perioadă de acalmie între furtuni, până la iminentele delectări ale zilei de Nașterea iernii, comparabile ca intensitate și chiar ca durată cu cele care tocmai trecuseră.

Odată cu apropierea festivalului, venise timpul pentru Orisian să plece acasă, la Kolglas, la castelul de pe apă. Un stol de găște trecură în zbor, țipând una la alta ca și când i-ar fi trasat drumul spre valea dinspre mare, precedându-l pe Orisian în călătoria lui. Pentru un timp, le urmări cu privirea. Se urcase aici pentru o ultimă privire asupra amplei întinderi, cu valea unchiului său desfășurându-i-se sub ochi. Kolglas avea orizonturi mult mai limitate, din mai multe privințe.

Un sunet de pași îi atrase atenția. Rothe ieși din scara îngustă de lângă el.

— Caii sunt gata, spuse scutierul cu o voce mereu morocănoasă.

Asta îl făcea întotdeauna pe Orisian să-și imagineze că avea pietre pe undeva pe gât.

– Unchiul Domniei Voastre e în curte, ca să-și ia la revedere.

– Atunci e timpul de plecare, spuse Orisian. Va fi o plimbare friguroasă până la Kolglas.

Rothe zâmbi.

– La fel de bine, focul și merindele ne așteaptă pe drum.

Coborâră scările în spirală și ajunseră într-o curte largă, pietruită. De partea cealaltă a porții, rânđașii țineau trei cai, care slobozeau nori de abur de respirație în aerul dimineții.

Kylane, cel de-al doilea scutier al lui Orisian, verifică meticulos copitele cailor, încercând să descopere orice neregulă în munca rânđașilor. Unchiul lui Orisian, contele Croesan oc Lannis-Haig, stătea în apropiere.

Croesan îi luă mâna în Orisian. Era cu mai bine de un cap mai înalt decât tânărul și îi zâmbi privind în jos la el.

– Două săptămâni e prea puțin pentru o vizită, Orisian.

– Aș mai rămâne bucuros, dar trebuie să fiu înapoi la Kolglas pentru Nașterea iernii. Probabil că tatăl meu va coborî în curând de pe patul lui de suferință.

Zâmbetul lui Croesan se stinse o clipă și el dădu din cap.

– Întunecata soartă și amarul sunt adânc înrădăcinate în măruntaiele fratelui meu. Totuși, sărbătoarea de Nașterea iernii îi poate ridica moralul. În orice caz, nu lăsa bolile lui Kennet să-ți umbrească festivalul, Orisian!

– Nu le voi lăsa, spuse Orisian, știind că era o promisiune pe care nu putea s-o țină.

Croesan îl bătu pe spate.

– Bine. Și spune-i să ne viziteze cât de curând. S-ar putea să-i placă văzând cum s-au schimbat lucrurile aici.

– Am să-i spun. Unde-i Naradin?

Întrebarea îi readuse într-o clipă un zâmbet larg pe față lui Croesan, iar marele și gravul conte Blood deveni deodată un mândru tată și bunic.

– Vine într-o clipă. Mi-a spus să te țin aici până ajunge, ca să fie sigur că nepotul meu are șansa de a-ți spune la revedere.

– Ei bine, mă bucur că i-am găsit mistrețul, zâmbi Orisian. Sper că bebelușul apreciază asta.

– Într-adevăr. Sunt sigur că Naradin îl va plictisi pe băiat cu povești de la uciderea acestuia când va fi destul de mare pentru a înțelege. Va crește gândindu-se la tine și la Naradin ca la niște mari eroi, cei mai buni vânători din valea râului Glas care s-au văzut vreodată.

Gândul îl făcu pe Orisian să râdă.

– Va fi dezamăgit apoi, dacă mă va vedea vreodată vânând.

Croesan ridică din umeri.

– Nu fi atât de sigur. Când va fi destul de mare ca să facă diferența, vei fi o provocare pentru cei mai mulți dintre vânătorii mei. Oricum, te întorci pentru Numirea copilului, din moment ce ai fost aici la naștere, nu?

– Dacă pot, spuse Orisian.

Și era sincer.

Numirea unui copil sortit să fie conte într-o zi fusese un eveniment care putea întruchipa întreaga istorie, toate legăturile care îi făcuseră pe Lannis Blood ceea ce erau.

Nimic nu putea avea o semnificație mai puternică decât o istorie lungă și un viitor plin de speranță, iar, după prăpădul provocat de Febra Inimii și suferințele tatălui său, Orisian le învățase valoarea amândurora.

Naradin și soția lui, Eilan, se iviră din castel. Moștenitorul Blood își purta fiul în brațe și mergea cu o grijă și o precizie aproape comice. Nu învățase încă să se relaxeze în preajma acelei vieți care părea atât de fragilă.

Croesan se aplecă spre Orisian și murmură conspirativ:

– Poți să crezi că m-au făcut bunic, Orisian? Bunic!

– Eu abia pot să cred că Naradin e tată, ce să mai vorbim de bunic, zâmbi Orisian. Asta, reflectă el, e doar pe jumătate adevărat, deși într-un fel nevinovat. Naradin a fost, de când îl știa, gata și dornic să devină tată. Nimic neobișnuit pentru unul care purta pe umeri viitorul celor din neamul Blood.

Eilan îl îmbrățișă pe Orisian. Era o femeie frumoasă, dar de iubit o iubea pentru felul ei blând și generos de a fi și pentru că aceste calități îi aminteau de mama lui.

– Să ai o călătorie plăcută, Orisian, îi murmură ea la ureche. Transmite-i dragostea mea surorii tale.

Naradin înclină copilul spre Orisian.

– Acum, cel mic, spuse moștenitorul Blood. Spune-i la revedere lui Orisian.

Fețișoara se uită în gol din cuibul de păături groase, cu buze băloase și fără să scoată vreun sunet. O limbă roz ieși vag spre Orisian.

– Așa, zise Naradin cu satisfacție. Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine.

– Cred că nu, căzu de acord Orisian. Ai grijă de el și pune la saramură o parte din mistrețul lui și pentru mine. Ne vedem la Numire.

Orisian sări în șa, mângâind gâtul muscular al calului în semn de salut. Rothe și Kylane îl flancară în timp ce treceau prin poarta masivă. Când Orisian se uită înapoi peste umăr, Croesan, Naradin și Eilan încă stăteau împreună, fiecare având ridicată o mână în semn de rămas-bun. Cu un ultimul gest, Orisian și scutierii săi o luară spre sud, pe străzile aglomerate din Anduran, către drumul care îi ducea în vale și la Kolglas, apoi acasă.

În timpul cât cei trei călăreți au ajuns dincolo de marginea orașului, aproape nevăzuți din cauza distanței, Croesan oc Lannis-Haig i-a privit de la una dintre cele mai mari ferestre ale donjonului castelului Anduran. Cum i se întâmpla adesea, simțea un junghi de tristețe când se gândea la Orisian, și asta aducea un amestec de sentimente familiare pentru tatăl băiatului, Kennet: o dragoste fraternală, umbrită însă de frustrare și durere.

Tristețea din inima lui Kennet părea să se fi adâncit și să fi devenit din ce în ce mai neagră în cei cinci ani de la cumplitele morți ale lui Lairis și Fariel, soția și fiul lui mai mare. Kolglas și toți cei care locuiau acolo trăiau sub povara acestor pierderi. Croesan își pierduse soția cu mulți ani în urmă, astfel că știa ce simte Kennet, dar el

renunțase la orice speranță că fratele lui va uita durerea și suferința că trecutul îi apasă atât de greu pe cei pe care îi iubea. Orisian și sora lui, Anyara, pierduseră, la urma urmelor, la fel de mult ca și Kennet și găsiseră puterea să suporte pierderea pe umerii mult mai tineri și mai puțin robuști decât ai stăpânului castelului Kolglas. Contelesoftă și lăsă gândurile deoparte când se întoarse de la fereastră.

Un servitor aștepta în ușă. Croesan se uită la el.

– Găsește-l pe ambasador, spuse el, incapabil să-și ascundă oboseala din glas. Spune-i să vină aici.

Servitorul dădu din cap și ieși din încăpere. Croesan își trecu mâna prin părul gros. Se uită prin cameră. O masă uriașă, făcută de una dintre cele mai bune tâmplării din Anduran cu cincizeci de ani în urmă, la ordinul străunchiului său Gahan, se întindea pe aproape toată lungimea acesteia. Pe pereți erau trei tapiserii uriașe. Trecerea timpului și lumina soarelui le decoloraseră oarecum, dar încă erau delicate la atingere, așa cum le făcuseră meșteșugarii de la Kolkyre. Fuseseră comandate de însuși Sirian cel Mare, primul conte Lannis, și înfățișau scene din lupta care pusese bazele neamului Blood. Croesan privi imaginile o vreme.

Poate că nu erau potrivite ca fundal pentru discuția pe care era pe cale s-o poarte.

Zorindu-se în urma servitorului care încerca să-i anunțe sosirea, ambasadorul intră în încăpere: Behomun Tole dar Haig, emisar al Contelui Conților pe moșiile lui Croesan. Făcu reverența cuvenită, iar Croesan arătă spre un scaun, concediindu-l în același timp pe servitor cu un gest al capului.

Trăsăturile aspre și inteligente și aroganța prost ascunsă ale lui Behomun nu încetau să-l exaspereze pe Croesan. Omul avea aerul mulțumit al unuia care știa lucruri pe care alții nu le știau. Un surâs disprețuitor îi atârna în colțul gurii, așteptând cu nerăbdare orice șansă de a se strecura afară din ascunzătoare și a i se lăfăi pe buze. Era însă ochii și urechile Marelui Conte Gryvan oc Haig, căruia Croesan îi jurase credință și, ca atare, trebuia să-l trateze cu o anumită